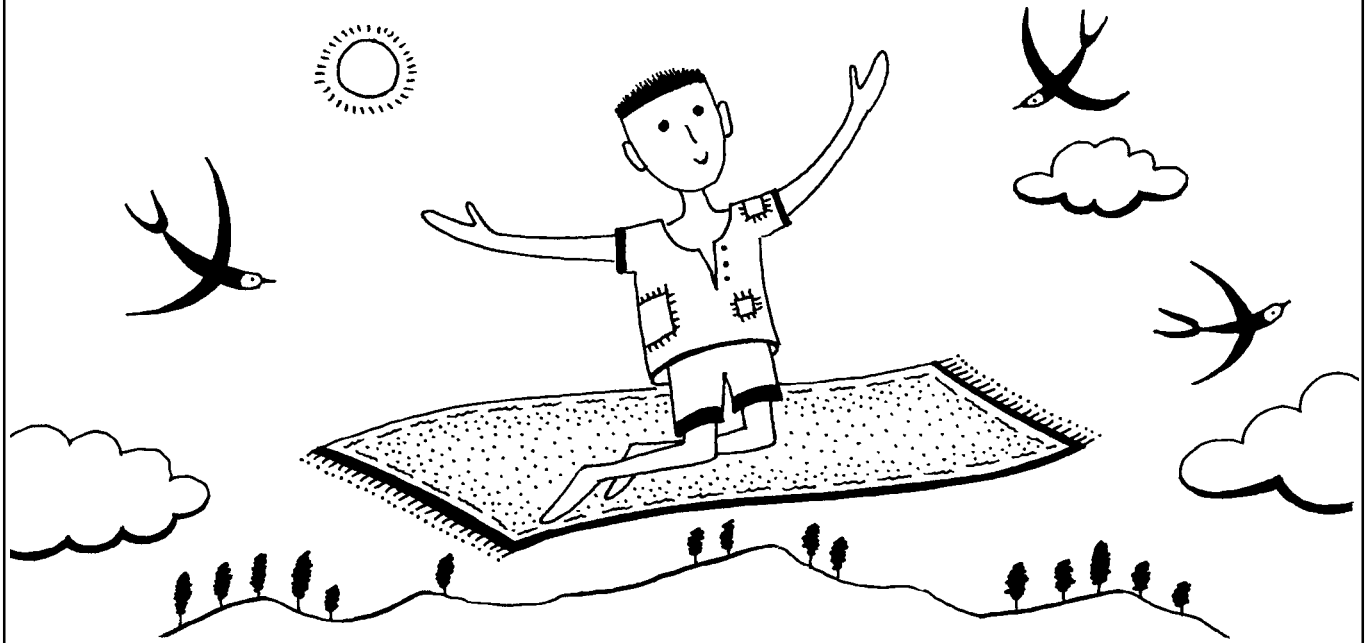

Les Catifes Voladores

Adaptació lliure del conte «Las alfombras voladoras», de César Díaz.

Amnistia Internacional

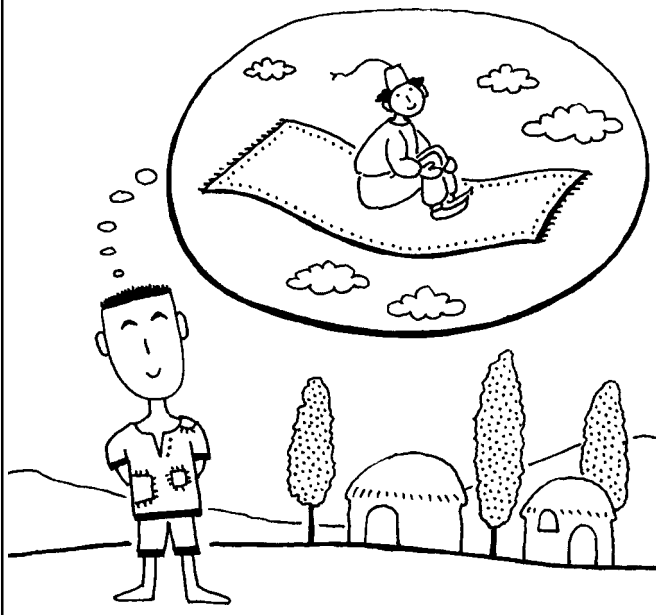

1

Aquesta és la història d'un nen que es deia Iqbal.

Iqbal vivia a un poblet del Pakistan, un país que és al costat de l'Índia, a l'Àsia.

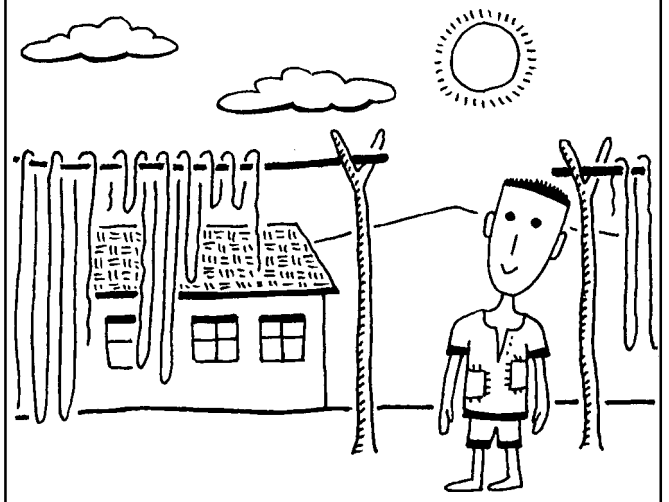
Ja de molt petit, Iqbal somniava amb les aventures d'Aladí, i en les de tots aquells personatges dels contes que sabien volar en les catifes voladores.

2

Al poble on vivia Iqbal les catifes eren una cosa molt important, perquè molta gent treballava en una fàbrica de catifes que hi havia.

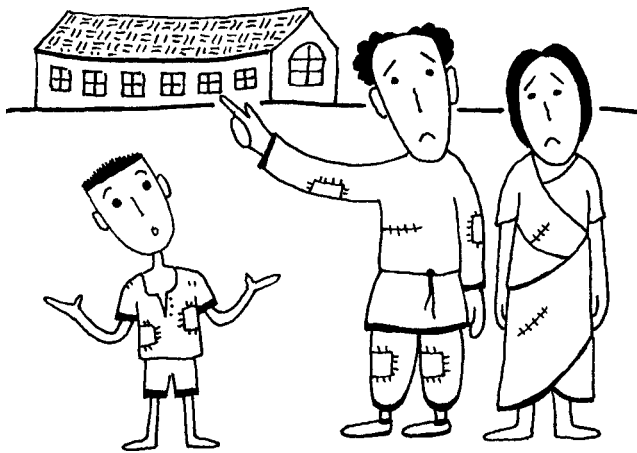
Iqbal de vegades hi anava i, des de fora, s'encantava mirant la llana virolada acabada de tenyir quan l'estenien al sol. I quan veia les catifes ja acabades, somniava que vivia aventures fantàstiques damunt d'una catifa voladora. Iqbal era molt petit i tenia una fantasia exuberant.

3

Els pares d'Iqbal eren molt pobres. Un dia, la seva mare li va dir que hauria d'anar a treballar a la fàbrica de catifes, perquè el seu pare devia cèntims a l'amo de la fàbrica i no els hi podia tornar.

Iqbal veia el seu pare i la seva mare molt tristos, i ell estava desconcertat. No entenia que ho estiguessin, perquè pensava que era una sort poder anar a la fàbrica i fer ell també aquelles catifes tan meravelloses.

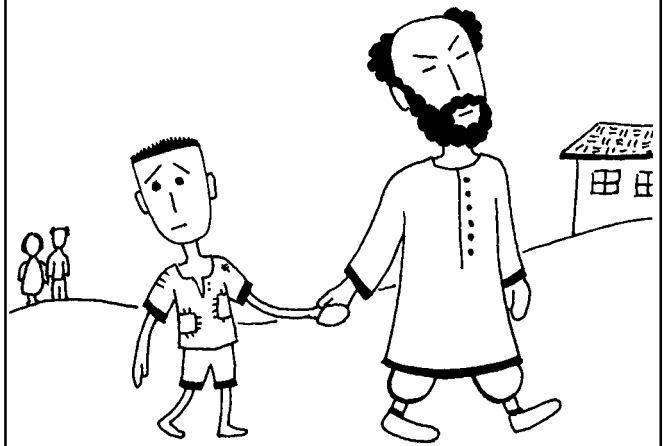

4

Al cap d'uns quants dies, l'amo de la fàbrica el va anar a buscar. Ell, llavors, veient la profunda tristesa dels seus pares, va tenir també com un mal pressentiment, i la por i la angoixa se li van ficar a dins.

Però, empassant-se les llàgrimes, es va haver d'acomiar dels seus pares i marxar cap a la fàbrica.

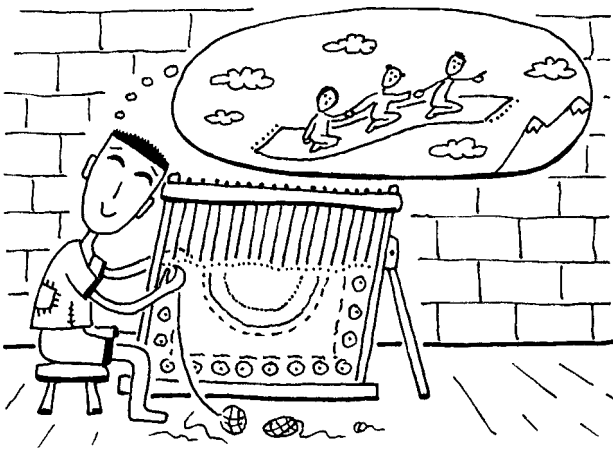
Quan van arribar-hi, l'amo el va fer entrar a dins d'una nau, poc il·luminada i mal ventilada, on molts altres nens treballaven sense parar teixint catifes.

5

A partir de llavors, Iqbal gairebé no va veure més el sol. Era un nen, però tots els dies se'ls passava sencers teixint catifes, movent els seus dits petits tan de pressa com podia, perquè si no anava de pressa l'amo s'enfadava.

Però, malgrat tot, Iqbal encara somniava; els seus somnis s'havien convertit en la única cosa agradable de la seva vida. Somniava despert mentre treballava, i s'imaginava que amb una d'aquelles catifes un dia s'escaparia volant de la fàbrica i s'enduria els seus pares cap a llocs llunyans i meravellosos.

6

A l'amo, però, aquestes coses no li agradaven gens. Deia que mentre Iqbal somniava despert els seus dits s'adormien, i que si els dits no treballaven de pressa trigava més a fer les catifes.

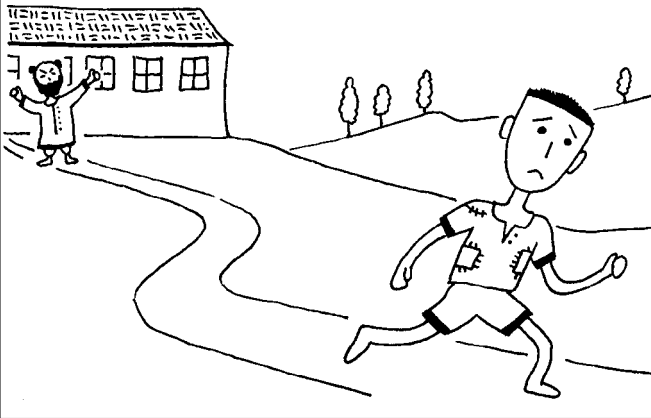
L'amo, quan Iqbal o els seus companys es distreien, els castigava severament; volia que Iqbal i tots els altres nens fessin moltes catifes i molt de pressa, i així ell guanyaria molts diners.

7

A Iqbal cada vegada se li feien més insuportables l'amo i la fàbrica. Fins que, un dia, es va escapar, ben decidit a no tornar-hi mai més.

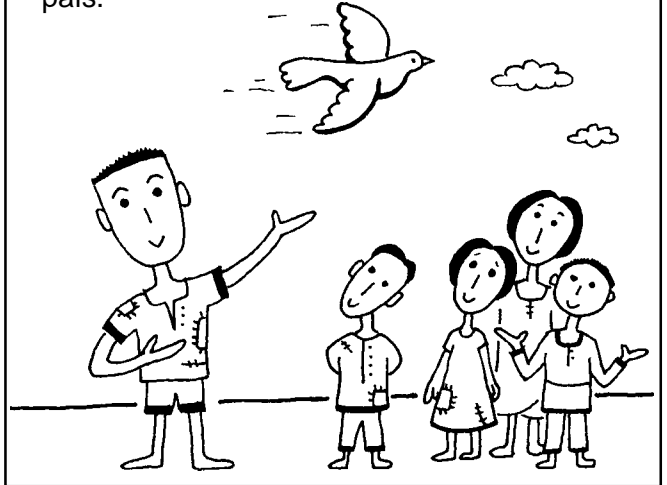
Però Iqbal sabia que hi havia molts nens que continuaven treballant a la fàbrica de catifes. Ell llavors només tenia de 12 anys, però va començar a moure's, a protestar i a dir pertot arreu que era una vergonya que els amos de les fàbriques de catifes fessin treballar els nens d'aquella manera.

8

Iqbal, a més, va saber que, encara que fos un fet generalitzat el treball dels nens a les fàbriques de catifes, allò estava prohibit. Les lleis del seu país no ho permetien, i menys en aquelles condicions tan dures.

Mentrestant, hi va haver d'altres nens que, veient el seu exemple, també van començar a protestar. I Iqbal es va adonar que tornava a somniar en catifes voladores, només que llavors les catifes eren les seves protestes i les seves denúncies que, volant lliurement, s'anaven escampant arreu del país.

9

Però els amos de les fàbriques de catifes estaven molt enfadats. Ells estaven acostumats a tenir nens treballant a les fàbriques, pagant-los una misèria, o senzillament de franc, com Iqbal, per tal que paguessin els deutes de les seves famílies. I ara Iqbal ho volia impedir! A més, Iqbal estava animant a d'altres nens a protestar!

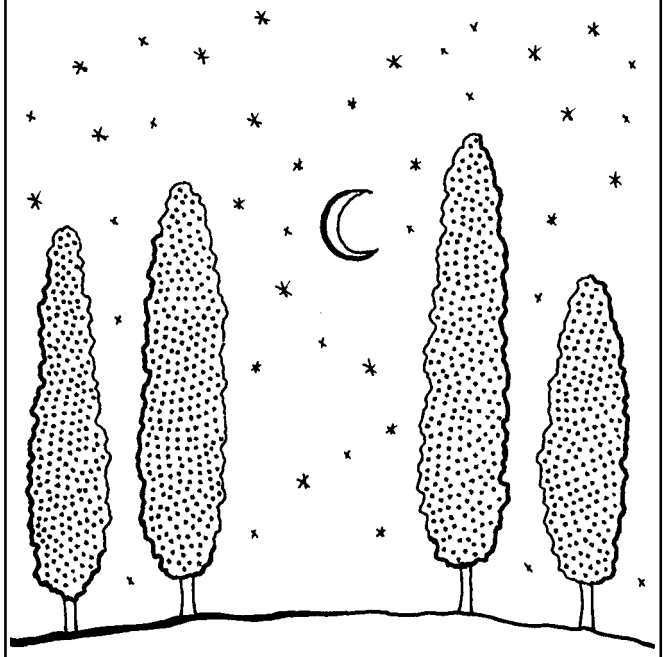
Sí, Iqbal estava a punt d'aconseguir fins i tot que el govern del seu país es veiés obligat a fer complir les lleis que no permetien el treball dels nens a les fàbriques de catifes!

10

El final d'aquesta història és molt trist: Era un dia de festa. Iqbal va agafar la bicicleta i se'n va anar cap el riu, a trobar-se amb els seus amics.

Però no hi va arribar mai... perquè una bala assassina va tenyir de sang les seves catifes voladores.

Les Catifes Voladores

Edats: Ed. Infantil, Primària i 1r. cicle d'ESO

Es una variant de l'activitat "**Una postal, una vida**" (les indicacions generals són les mateixes, consulteu el dossier corresponent), centrada aquí en un cas de treball infantil.

La introducció de l'activitat es fa explicant el conte.

Alhora, és una activitat que també **es pot adaptar fàcilment per a nens molt petits**, a partir de 4 i 5 anys. Per exemple:

- En aquestes edats, el tema es pot plantejar de la següent manera: portar una catifa a l'escola, la foto de l'Iqbal i les postals ja fetes d'aquest cas.
- Començar explicant que hi ha països on els nens de la seva edat no van a l'escola (cosa que hauria de ser normal a tots els països del món) sinó que els obliguen a treballar en llocs foscos, amb poc menjar, etc., fent catifes com la que els ensenyem, i a més sense rebre cap sou.

- La seva reacció és, evidentment, trobar-ho increïble i injust. Per això, com que no hi estan d'acord, els expliquem que ells poden protestar enviant la postal que tenim, pintada amb colors (o que ells mateixos facin els dibuixos) al govern del Pakistan per aturar aquesta injustícia.
- Important: han de comprar un segell per enviar la postal, ja que així s'implica els pares. Els nens ho han de dir a casa i els pares els acompanyen a la bústia a tirar la carta. També se'ls pot explicar que poden dir als pares que no han de comprar catifes fetes per nens, com a forma de protesta.

És una activitat que "funciona". El fet que es tracti de nens de la seva edat i que ells puguin fer alguna cosa els fa sentir molt bé.

És important portar la foto de l'Iqbal, per posar una cara a la història.

Però en cap moment s'ha d'explicar tota la història, és a dir, comentar que el van matar, no és adequat per a aquesta edat.

Del que es tracta és que sàpiguen que poden fer alguna cosa davant d'una injustícia, res més que això, i que de fet ja és molt.

Iqbal Masih

Quan tenia 4 anys, Iqbal Masih va ser cedit com a treballador forçat a l'amo d'una fàbrica de catifes, a canvi d'un préstec de 600 rúpies (12 \$) que l'amo de la fàbrica va fer al pare d'Iqbal. Iqbal va començar a treballar més de 12 hores diàries fent catifes, però a causa dels lleonins interessos del préstec que havia imposat l'amo, el deute del seu pare cada vegada era més i més gran, fins que va arribar a les 13.000 rúpies. Durant aquest temps, Iqbal va ser maltractat i colpejat en diferents ocasions, i fins i tot va ser encadenat al teler.

L'any 1992, gràcies a les gestions del FLTF, una organització que s'ocupa dels casos com els d'Iqbal,

va poder abandonar la fàbrica. Al Pakistan hi ha una llei que prohibeix els treballs forçats, tant d'infants com d'adults, però és molt poc respectada. Llavors Iqbal va començar a anar a una escola del FLTF per a infants alliberats del treball forçat. També va començar a participar activament en l'alliberament d'altres infants; tot i ser encara un nen, parlava en públic exposant el seu testimoni sobre la realitat dels treballs forçats infantils. L'any 1994 va ser guardonat amb el «Premi Reebok a la Joventut en Acció», la qual cosa encara li va donar més popularitat. L'any següent, mentre anava amb bicicleta, va ser assassinat d'un tret.

Treball infantil. Informació general

Segons l'Organització Internacional del Treball, actualment al Pakistan hi ha més de set milions i mig de treballadors forçats infantils, més de mig milió dels quals treballen a les fàbriques de catifes.

En l'àmbit mundial, i especialment al tercer món, el nombre de nens i nenes que treballen cada any augmenta, tant en termes absoluts com relatius. A

més, l'existència del treball infantil normalment va associada, en un mateix país, amb alts índexs d'atur i de precarietat laboral per als adults. És a dir, que mentre els infants es veuen privats del seu dret a gaudir de la infantesa i a ser escolaritzats, els adults en edat laboral no poden exercir el seu dret a treballar i a poder mantenir dignament les seves famílies.

Convenció sobre els Drets de l'Infant

Nacions Unides, 1989.

Article 32. L'infant té dret a ser protegit contra l'explotació econòmica i contra tota feina que posi en perill la seva salut, la seva educació o el seu desenvolupament integral.

Article 31. L'infant té dret al descans, al lleure, al joc i a la participació en activitats culturals i artístiques.

Article 28. L'infant té dret a l'educació i l'Estat té l'obligació de proporcionar-li educació primària obligatòria i gratuïta.

Article 2. Tots els drets enunciats en la Convenció han de ser atorgats a tot infant sense excepció.

4 PROPOSTES DIDÀCTIQUES

Consulta la llista de casos actualitzats:
www.amnistiacatalunya.org/edu/4p

Elaboració del material:

Amnistia Internacional Catalunya, Grup d'Educació
Alfons XII, 19-21. pral.
08006 Barcelona.
www.amnistiacatalunya.org/edu